

fjølse og give Beretning om disses Virkning. Paa Grund heraf faar man nu uden videre Rjend-
skab til den Tid. Og ser man faa hen paa den
nyere Tids Lovgivning, som hovedsagelig har be-
fjølft sig med Limfjordsfiskeriet, faa har man
derigjennem heller ikke nogen faa sikker Veiledning,
at disse Bestemmelser helt eller delvis kunne over-
føres paa det øvrige Fiskeri her i Landet, dels
fordi Forholdene paa de forskjellige Steeder ere
meget uensartede, og dels fordi man endnu ikke
ved Limfjordsfiskeriet er kommen til No med Lov-
givningsværket. Intet afgiver et mere flaaende
Bevis for, med hvilken Usikkerhed man her paa
dette Omraade har bevæget sig, idet det nu er
femte Gang i de sidste 25 Aar, at man bestjøl-
fister sig med Forandringer i Lovgivningen om
Limfjordsfiskeriet, og det endog enkelte gennem-
gribende og i modsat Retning gaaende For-
andringer. Denne Lovgivning kan altsaa ikke
endnu afgive noget holdbart Grundlag. Et andet
nyere Lovgivningsværk paa Fiskeriets Omraade
daterer sig fra 30te Januar 1861 angaaende
Fiskeriet i Ringtjøbing Fjord. Dette Lovarbejde
giver heller ikke hverken noget veiledende eller op-
muntrende Bink. Lovens Levetid var begrændset
til 5 Aar, og til dens Fuldstændiggjølvelse hørte,
at den i enkelte Detailler skulde suppleres med en
kongelig Anordning. Denne Anordning udkom
ikke; thi ved en i den Anledning af en sagkyndig
Mand paa Regjeringens Vegne foretagen Under-
søgelse viste det sig, at Fiskeriet der dreves paa
en faa hensigtsmæssig, formaalstjenlig Maade, at
man ikke fandt Anledning til at sjøre Loven ud i
Livet. Resultatet blev altsaa, at der ikke blev
mindste Spor af Lovens Tilværelse i det praktiske
Liv. Ved saaledes at se paa den historiske Ud-
vikling af Lovgivningen paa Fiskeriets Om-
raade, baade den ældre og den nyere, opfordres man
til at tage fat med varsom Haand og derfor hellere
gjøre imaa Skridt og efterhaanden sjøre Udviklingen
videre i samme Spor, isald det findes fornødent;
idet en saadan Valfen frem og tilbage i de til for-
fjøllelige Tider gjældende Bestemmelser, som stet
er ved Limfjordsfiskeriet, fremmer hverken Fiske-
riets eller Befolkningens Larv.

Det vilde dernæst ikke være afveien nærmere
at betragte Forholdene, som de have udviklet
sig, og det Udbytte, Fiskeriet har givet, siden
de mere stærktfiskende Redskaber ere komne i Brug.
Naar Limfjordsfiskeriet undtages, og de med Mono-
pol fikrede Aalegaardstaber samt de i Lov af
9de Marts 1872 indeholdte Forbud mod Slæbe-
vaadsfiskeri, har alt Saltvandsfiskeri, deri ind-
befattet Fjordsfiskeriet, hidtil været frit. Svad
har denne Frihed sjørt til? Har den, sjør de nu bruge-
lige, stærktfiskende Redskaber kom i Brug, for-
anlediget nogen Nedgang i Udbyttet? At paastaa
dette, er der vist Ngen, der drifter sig til. Men
kan der, siden disse nye Redskaber toges i Brug,
med Sikkerhed paavises nogen Formindstjelse i

Fiskemængden? Ja, herom ere Meningerne delte,
idet Nogle paastaa at have bemærket en Nedgang,
medens Andre paastaa det Modsatte, ja, paastaa
endog at have bemærket en Fremgang i Fiske-
mængden. Dette Sidste synes dog ikke at være
meget sandsynligt. Men at baade Angriberne
af disse omhandlede Redskaber, der desuden i Reglen
ere disses principielle Modstandere, og Forsvarerne
for dem kan mene at have en indvunden Erfaring
at støtte sig til, er let forstaaeligt, naar Talen
er om Fiskeri af de vandrende Fiskearter, der fan-
ges udfor Kysterne eller i de i let Forbindelse
med Havet staaende Fjorde, thi her have Bind-,
Beir- og Strømforholdene i den Tid, Fiskene ere
paa Vandring, utvivlsomt en meget stor Betydning
og kan have afgjølrende Indflydelse paa den Fiske-
mængde, der paa de forskjellige Pladser til for-
fjøllelige Tider indfinder sig, og det er derfor na-
turligt, at man maa være noget varsom overfor
de forskjellige Udtalelser fra dem, hvis Hoved-
bestjølftgjølse er at fjsyle med Fiskeri, og dog kan
deres Mening derfor godt hvile paa subjektiv Sand-
hed fra deres Side.

Ser man dernæst hen til den Veiledning,
man kan hente af de naturvidenskabelige Ushand-
linger om dette Emne, og da navnlig den om
Fiskenes overordentlige Formerelsesevne, og derfra
sjører at danne sig en selvstændig Mening, og
særlig, om det kan antages for rimeligt, at
det kan have nogen Indflydelse paa Fiskeri-
husholdningen i de store Berdensshave, om der
fikkes noget Mere eller noget Mindre ved de danske
Kyster af disse vandrende Fiskearter, end nu er
Tilfældet, ville de Fleste vist komme til det Re-
sultat, at man maa gaa frem her som med de
vandrende Fuglearter, navnlig gjøre sig deres Op-
hold ved vore Kyster faa indbringende som muligt.
Stadig høres der Tale om, hvilke store Rigdomme
vi ere omgivne af, og om Æstetigheden af, at vi
selv vare driftige nok til at tilegne os et større
Udbytte, men skal dette ske, maa det komme til
at gaa ud over Fisken, og ved Brugen af Red-
skaber, der give et større Udbytte, selv om det
berjører Havbunden paa en mindre blid Maade.
Men naar Redskaber som det, der ved Hvieste-
retsdom af 22de Marts 1876 blev forbudt, fordi
det, der var belastet med 35 Punds Vægt, un-
der Brugen sjørte lidt Grjøde og nogen Smaafisk
op paa Dækket af Fartøiet, ikke igjen blive tilladte
omtrent i denne Skikelse, faa er der ikke nogen
stor Udsigt til væsentlig Forbedring paa Fiskeriets
Omraade udfor de aabne Kyster. Svad Betyd-
ning vil det kunne have for det store Dele, om
enkelte aldeles forsvindende imaa Arealer overstra-
bes af saadanne Redskaber; ja selv hvor der over-
strabes, er det dog kun en aldeles forsvindende
Del af det der tilstedeværende Plante- og Dyreliv,
som bestjølftgjes. Anderledes forholder det sig med
Brugen af det saakaldte „engelske Trawl“, hvis
Anvendelse i vore indre Farvande med Grund kan